

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: X, narozený dne X
bytem X
zastoupený Zuzanou Candigliotou, advokátkou
sídlem Burešova 615/6, 602 00 Brno

proti
žalovanému: velitel pozemních sil Armády České republiky
sídlem Dobrovského 6, 779 00 Olomouc

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2024, č. j. MO 30533/2024-2170

takto:

- I. Rozhodnutí velitele pozemních sil ze dne 11. 1. 2024, č. j. MO 30533/2024-2170 se v části, kterou byly potvrzeny výroky II., III., V. a VIII. rozhodnutí velitele 14. pluku logistické podpory Pardubice ze dne 25. 9. 2023, č. j. MO 695052/2023-4854, ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Ve zbývajících částech se žaloba zamítá.

III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 17 295,30 Kč, k rukám advokátky Zuzany Candiglioty do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. V předmětné věci se soud zabývá přezkumem posouzení nároků vojáka z povolání v souvislosti se zrušením rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru.

I. Napadené rozhodnutí

2. Rozhodnutím žalovaného jako odvolacího služebního orgánu specifikovaným ve výroku tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí velitele 14. pluku logistické podpory Pardubice (dále také jen „*služební orgán I. stupně*“) z 25. 9. 2023, č. j. MO 695052/2023-4854 (dále také jen „*prvostupňové rozhodnutí*“).
3. Rozsah soudního přezkumu je určen žalobcem, který žalobou napadá výroky I. až V. a VIII. prvostupňového rozhodnutí, které byly potvrzeny rozhodnutím žalovaného. Služební orgán I. stupně v uvedených výrocích rozhodl o: *nepřiznání dorovnání a výplaty odměn (výrok I.), nepřiznání příspěvku z FKSP za rok 2022 (výrok II.), nepřiznání příspěvku za nevyčerpanou preventivní rehabilitaci za rok 2022 (výrok III.), přiznání a převodu nevyčerpané řádné dovolené v rozsahu 87 hodin za rok 2022 a umožnění jejího čerpání (výrok IV.), přiznání nároku na vyplacení „zákonného úroku z prodlení“ v částce 2 928,45 Kč (výrok V.) a zamítnutí návrhu žalobce na přiznání doplacení pověření výkonem služby ve služebním zařazení technik roty velitelského družstva roty logistiky 141. zásobovacího praporu 14. pluku logistické podpory (výrok VIII.).*
4. Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasil.

II. Žaloba a její obsah

5. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s. ř. s.*“). Domáhal se zrušení rozhodnutí žalovaného i prvostupňového rozhodnutí v rozsahu výroku I. až V. a VIII. a vrácení věci k dalšímu řízení. V žalobě nejprve shrnul skutkový stav předcházející vydání napadeného rozhodnutí, následně žalobní argumentaci strukturoval dle jednotlivých výroků prvostupňového rozhodnutí.
6. K výroku I. prvostupňového rozhodnutí (*nepřiznání dorovnání a výplaty odměn*) žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného výroku pro nesrozumitelnost s odkazem na rozpornost prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí žalovaného. Prvostupňové rozhodnutí odkazuje na kázeňské odměny dle § 52 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, v relevantním znění (dále jen „*zákon o vojácích z povolání*“), oproti tomu napadené rozhodnutí odkazuje na jiný druh odměny dle § 68g zákona o vojácích z povolání. Dále namítal nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, neboť se služební orgány nezabývaly skutečnostmi, jakým vojákům, v jaké výši a za co, byly v předmětném období navrženy a uděleny odměny a uvedené skutečnosti jsou rozhodné pro prokázání nezákonného udělování odměn z důvodu překročení diskreční pravomoci služebního orgánu. Poukázal na skutečnost, že v září 2021 byla služební odměna žalobci vyplacena, po září 2021 mu již navržené služební odměny nebyly přiznány a vypláceny. Namítal možné

nezákonné udělování odměn a zakázané nerovné zacházení a svévoli příslušného orgánu rozhodujícího o udělení odměn spočívající v neodůvodněném nevyplacení odměn žalobci v kontextu tvrzeného v praxi probíhajícího plošného udělování odměn příslušníkům roty logistiky. Tvrdil, že rozdíly v odměňování musí být vždy náležitě odůvodněny, a to ve vztahu k rozdílným pracovním výkonům a obtížnosti práce, když neodůvodněné neudělení odměny žalobci je v rozporu s § 2 odst. 3 a 5 zákona o vojácích z povolání, které zakotvuje rovné zacházení s vojáky v rámci jejich odměňování, event. § 1 odst. 1 písm. c) zákona č. 198/2009 Sb., antidiskriminační zákon. Pro neudělení odměn žalobci nebyl na základě jeho služebních výsledků žádný důvod, legitimní očekávání žalobce bylo založeno tím, že odměny v jeho rotě byly užívány jako pravidelná součást služebního platu odrážející kvalitní chod celé jednotky. Měl za to, že neudělení odměn mohlo mít spojitost s právními kroky žalobce v souvislosti s jeho propuštěním ze služebního poměru, mohlo jít o pomstu. Vymezil se proti uplatnitelnosti judikatury, na kterou odkazoval žalovaný (rozsudku Nejvyššího správního soudu z 8. 11. 2004, sp. zn. 21 Cdo 537/2004 a usnesení Ústavního soudu z 11. 6. 20215, spis. zn. III. ÚS 838/15), sám odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 237/2022-42.

7. *K výroku II. prvostupňového rozhodnutí (nepřiznání příspěvku z FKSP za rok 2022)* žalobce tvrdil, že příspěvek z FKSP jakožto peněžní ekvivalent plnění různého druhu je peněžní náležitostí ve smyslu ust. § 22 zákona o vojácích z povolání. Namítal, že příspěvek z FKSP nemohl čerpat z důvodu propuštění ze služebního poměru, které bylo následně soudem prohlášeno za nezákonné, ve spojení s uplynutím lhůty stanovené pro čerpání příspěvku (do 10. 11. daného kalendářního roku), nařízením dovolené žalobci a čerpáním dovolené osobami určenými k poskytnutí součinnosti při vyřizování příspěvku z FKSP. Nesouhlasil s názorem odvolacího služebního orgánu, že mohl podat žádost o příspěvek z FKSP kdykoliv v průběhu roku 2022. Žádost o převedení nároku na příspěvek z FKSP za rok 2022 do dalšího roku odůvodňoval poukazem na praxi z předchozích let, kdy byl nevyčerpaný příspěvek z FKSP převáděn vojákovi do let následujících.
8. *K výroku III. prvostupňového rozhodnutí (nepřiznání příspěvku za nevyčerpanou preventivní rehabilitaci za rok 2022)* namítal, že nemožnost uplatnění a čerpání nároku na preventivní rehabilitaci vytvořil služební orgán nezákonným rozhodnutím o propuštění žalobce ze služebního poměru, proto musí být žalobci tento stav kompenzován. Odmítl, že by mu neabsolvování preventivní rehabilitace bylo vykompenzováno vyplacením služebního platu, když po dobu účasti na preventivní rehabilitaci se vojákovi služební plat nekrátí. Poukazoval na skutečnost, že v případě preventivní rehabilitace se vojákům přidělují tzv. poukazy a žalobci mohl být poukaz přidělen po jeho přihlášení se zpět do služby. Měl za to, že ust. § 97 zákona o vojácích z povolání umožňuje v souladu se spravedlivým a ústavně konformním výkladem převést nárok na preventivní rehabilitace do následujícího roku. Zdůraznil regulativ dobrých mravů dovolující zmírňovat tvrdost zákona.
9. *K výroku IV. prvostupňového rozhodnutí (převod nevyčerpané řádné dovolené v rozsahu 87 hodin za rok 2022 a umožnění jejího čerpání)* žalobce namítal nepřezkoumatelnost výroku pro nedostatek důvodů, když odvolací služební orgán se nevypořádal s jeho odvolacími námitkami týkajícími se neaplikovatelnosti judikatury Soudního dvora EU. Namítal, že služební orgány dospěly k nesprávnému závěru, že do výpočtu dovolené nelze zahrnout období od 23. 5. 2022 do 29. 12. 2022, kdy byl žalobce v pracovním poměru u Dopravního podniku města Pardubic a.s. Tvrdil, že v souladu se stanoviskem MPSV ze dne 6. 6. 2023, č.

j. MPSV-2023/99770-521/1 (dále také jen „*stanovisko MPSV*“) se nároky na dovolenou posuzují samostatně. Proto mu v rámci služebního poměru v roce 2022 vznikl nárok na plnou dovolenou v rozsahu 240 hodin a vzhledem k převedení pouze 87 hodin zbývá převést ještě 153 hodin dovolené.

10. *K výroku V. prvostupňového rozhodnutí (úroky z prodlení)* žalobce namítal, že služební orgány nesprávně určily počátek prodlení s výplatou peněžních náležitostí, když počátek prodlení vázaly na právní moc rozsudku soudu, kterým byly zrušeny rozhodnutí služebních orgánů o propuštění žalobce ze služebního poměru. Dle žalobce má být počátek prodlení služebních orgánů s výplatou peněžních náležitostí odvozen od splatnosti jednotlivých měsíčních výplat služebního platu tak, jak by k nim docházelo v případě, kdy by k nezákonnému propuštění žalobce ze služebního poměru nedošlo. Tedy žalobce má za to, že „*zákonný úrok z prodlení by tak měl být doplacen dle výpočtu naznačeného žalobcem, tedy samostatně za každý měsíc původně nevyplacených peněžních náležitostí – počínaje za peněžní náležitosti za duben 2021, splatnými nejpozději 31. 5. 2021, a konče peněžními náležitostmi za prosinec 2022, splatnými nejpozději 31. 1. 2023*“. Svůj názor odůvodnil odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně z 19. 5. 2021, č. j. 30 Ad 4/2019-90, znění § 22 zákona o vojácích z povolání upravují právní fikci trvání služebního poměru, zrušení rozhodnutí služebních orgánů o propuštění ze služebního poměru s účinky ex tunc a kompenzační funkci úroků z prodlení. Dále rozporoval možnou aplikaci rozsudku Nejvyššího správního soudu z 28. 6. 2017, č. j. 3 As 192/2016-61 na daný případ z důvodu odlišnosti právní úpravy zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále také jen „*služební zákon*“).

11. *K výroku VIII. prvostupňového rozhodnutí (doplnění pověření výkonem služby ve služebním zařazení rotmistra)* žalobce uváděl, že byl od 15. 1. 2021 personálním rozkazem ředitele Agentury personalistiky AČR pověřen výkonem služby v jiném služebním zařazení, a to technik roty v hodnosti rotmistra. Namítal, že služební orgány nesprávně posoudily dobu pověření žalobce výkonem služby v jiném služebním zařazení, když dospěly k závěru, že tato doba skončila dne 31. 12. 2021, a v souvislosti s tím pak nesprávně stanovily doplatek služebního platu rovněž pouze do 31. 12. 2021. Žalobce tvrdí, že měl nárok na služební plat stanovený pro hodnost rotmistra minimálně do 15. 1. 2022, kdy uplynula zákonem stanovená maximální roční lhůta pověření výkonem služby v jiném služebním zařazení vyšší úrovně (§ 13 zákona o vojácích z povolání), respektive spíše až do 1. 7. 2022, kdy teprve bylo služební místo obsazeno novým technikem roty, a to i s přihlédnutím k příslibu povýšení (existenci personálního záměru), k němuž z důvodu jeho nezákonného propuštění nedošlo.
12. K otázce *doplnění služebních odměn a nevyčerpané dovolené* žalobce později doplněným podáním odkázal na nedávný rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 5. 2024, č.j. 16 Co 120/2023-965, který na poli pracovního práva pojednával v obdobné věci. Z rozsudku plyne, že zaměstnavatel nemůže o odměnách libovolně rozhodovat s odkazem na jejich nenárokovost. Je třeba dodržovat zásadu rovného zacházení. Taktéž žalobce poukázal na závěr soudu o tom, že nároky z paralelních pracovních poměrů je třeba posuzovat samostatně.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, odkázal na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí.
14. *K žalobním námitkám týkajícím se výroku I. prvostupňového rozhodnutí* uvedl, že ust. § 68i odst. 4 zákona o vojácích z povolání připouští udělení odměny v době určení do dispozice. Udělení odměny (dle § 68g i kázeňské odměny dle § 52 odst. 2 písm. c) zákona o vojácích z povolání) je nenárokovým plněním a podléhá zvážení příslušného orgánu, zda, příp. komu, za co a v jaké výši odměnu udělí. Odmítl tvrzení o pomstě. Měl za to, že ust. § 2 odst. 3 a 5 zákona o vojácích z povolání se vztahuje na rovnost v odměňování ve vztahu ke služebnímu zařazení a služebnímu platu. Popřel, že by přiznání nebo nepřiznání nenárokové odměny bylo platovou diskriminací. Odmítl tvrzení žalobce, že neudělení a nevyplacení odměny je porušením legitimního očekávání, protože se udělení nenárokové odměny posuzuje individuálně a s jejím udělením nelze automaticky počítat.
15. *K žalobním námitkám týkajícím se výroku II. prvostupňového rozhodnutí* odkázal na § 3 odst. 5 vyhlášky Ministerstva financí č. 114/2002 Sb., o fondu kulturních a sociálních potřeb, dle které není na poskytnutí příspěvku nebo jiné plnění právní nárok. Plnění z FKSP se poskytovalo na základě objednávky ve formě zaplacení konkrétního zboží/slужby (bez přímého finančního plnění vojákovi), v předmětném roce nebyl možný převod nevyčerpaných prostředků do dalšího roku. Opětovně poukázal na nepředložení žádosti o čerpání plnění z FKSP ze strany žalobce.
16. *K žalobním námitkám týkajícím se výroku III. prvostupňového rozhodnutí* uvedl, že zákon o vojácích z povolání nestanovuje, že by neabsolvovanou preventivní rehabilitaci bylo možné převést do dalšího roku. Naopak § 97 zákona o vojácích z povolání stanoví, že

voják má nárok na preventivní rehabilitaci pouze v rozsahu 14 kalendářních dní v kalendářním roce, nikoliv více. Náhradu za nevyčerpanou rehabilitaci nebylo možné žalobci přiznat, neboť žalobci žádné konkrétní náklady (doprava, stravné, ubytování) nevznikly. Přiznání ekvivalentního peněžitého plnění za nevyčerpanou preventivní rehabilitaci by představovalo dvojí plnění, které nemá oporu v právních předpisech, neboť žalobci byla poskytnuta náhrada služebního platu.

17. *U žalobních námitek týkajících se výroku IV. prvostupňového rozhodnutí* odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, dle kterého nelze vojákovi přiznat nárok na dovolenou za dobu, kdy byl po dobu propuštění ze služebního poměru v pracovním poměru k jinému zaměstnavateli. Poukázal na § 47 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, které stanoví možnost vojáka výjimečně vykonávat výdělečnou činnost, a to pouze s písemným souhlasem služebního orgánu, který nelze předjímat.
18. *K žalobním námitkám týkajícím se výroku V. prvostupňového rozhodnutí* žalovaný v podstatě zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že teprve okamžikem zrušení rozhodnutí o propuštění vznikla fikce nepřetržitého trvání služebního poměru, a teprve tímto okamžikem přestala platit presumpce správnosti rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru.
19. *K žalobním námitkám týkajícím se výroku VIII. prvostupňového rozhodnutí* žalovaný uvedl, že platnost personálního rozkazu k pověření výkonem služby zanikla dne 31. 12. 2021, kdy skončil služební poměr žalobce na základě rozhodnutí služebních orgánů o propuštění ze služebního poměru. K novému pověření žalovaného výkonem služby nedošlo (nebyl vydán nový personální rozkaz dle ust. § 145a odst. 1 písm. f) zákona o vojácích z povolání). Za rok 2022 byl žalobci doplacen služební plat dle předchozího služebního zařazení a hodnosti četaře.

IV. Jednání soudu

20. Soud ve věci konal ústní jednání. Žalobce při jednání setrval na žalobě, odkázal na tvrzení uvedená ve svých písemných podáních. Rovněž uvedl, že rozhodnutí služebních správních orgánů má za chybná, neboť vychází z přepjatě formalistického výkladu právních předpisů. Žalovaný při jednání též odkázal na svá písemná podání a setrval na závěru, že žaloba není důvodná. K argumentaci žalobce podpořené později doloženým rozsudkem Krajského soudu v Ostravě uvedl, že závěry rozsudku z pracovněprávní oblasti civilního práva nelze přenášet do poměrů, které se řídí zákonem o vojácích z povolání. Zde se jedná o služební poměr.

V. Přezkum věci soudem

21. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí posuzoval jako jeden celek.
22. Soud nepřehlédl, že v žalobě je jako žalovaný označeno „*Velitelství pozemních sil Armády České republiky*“. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. platí, že osoba žalovaného není určena tvrzením žalobce, ale určuje ji zákon (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs

16/2003–56, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na které je v tomto rozsudku odkazováno, jsou veřejně dostupná na www.nssoud.cz). Dle § 33 odst. 1 ve spojení s § 69 s. ř. s. je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni. Dle § 2 odst. 2 zákona o vojácích z povolání *právní úkony ve věcech služebního poměru jménem České republiky činí služební orgány, kterými jsou prezident republiky (dále jen „prezident“), ministr obrany (dále jen „ministr“) a v rozsahu určeném rozkazem prezidenta nebo rozkazem ministra velitelé, náčelníci, ředitelé a jiní vedoucí zaměstnanci*. Z uvedených zákonných ustanovení vyplývá, že žalovaným je velitel pozemních sil (nikoliv velitelství), který rozhodl v posledním stupni. Proto soud jako žalovaného v tomto rozsudku i bez součinnosti s žalobcem označil právě velitele pozemních sil, jehož rozhodnutí bylo přiloženo k žalobě a vůči němuž žaloba i fakticky směřovala.

23. Žaloba je z části důvodná a z části nedůvodná. V dané věci rozhodl prvostupňový orgán o návrzích žalobce v několika samostatných výrocích a rovněž odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je strukturováno dle jednotlivých návrhů žalobce. Byť žalovaný rozhodl o odvolání žalobce jen jedním výrokem, kterým odvolání zamítl a všechny odvoláním napadené výroky prvostupňového rozhodnutí potvrdil, nebrání tato skutečnost soudu rozhodnutí žalovaného co do části, pokud jde o žalovaným potvrzené výroky II., III., V. a VIII. prvostupňového rozhodnutí, zrušit, a ve zbylé části, pokud jde o žalovaným potvrzené výroky I. a IV. prvostupňového rozhodnutí, žalobu zamítnout. Rozhodnutí žalovaného lze, i vzhledem ke členění odůvodnění dle výroků prvostupňového rozhodnutí, totiž vyložit tak, že odvolání vůči každému jednotlivému výroku prvostupňového rozhodnutí bylo zamítnuto a každý jednotlivý výrok prvostupňového rozhodnutí a jemu odpovídající část odůvodnění byl rozhodnutím žalovaného potvrzen.
24. Žalobce v dané věci podal poměrně rozsáhnou žalobu (21 stran). V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu však soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

V.a. Zjištění ze správního spisu

25. Z předložených správních spisů zjistil soud následující pro věc rozhodné skutečnosti.
26. Žalobce byl jako voják z povolání ve služebním poměru k České republice. Rozkazem ředitele Agentury personalistiky Armády České republiky z 14. 4. 2021, č. 5061/2021 byl z důvodu dlouhodobého pozbytí zdravotní způsobilosti určen do tzv. dispozice služebního orgánu I. stupně dle § 10 zákona o vojácích z povolání. Následně byl z důvodu pozbytí způsobilosti vykonávat službu v dosavadním služebním zařazení ze zdravotních důvodů k 31. 12. 2021 propuštěn ze služebního poměru. Rozhodnutí příslušných služebních orgánů o propuštění žalobce ze služebního poměru byla následně pro nezákonnost zrušena rozsudkem Městského soudu v Praze z 21. 11. 2022, č. j. 17 Ad 3/2022-120, který nabyl právní moci dne 22. 12. 2022, a věc byla vrácena odvolacímu služebnímu orgánu k dalšímu

řízení. Žalobce dne 23. 12. 2022 oznámil služebnímu orgánu I. stupně, že trvá na pokračování služebního poměru vojáka z povolání. Služebním orgánem I. stupně bylo žalobci nařízeno čerpání dovolené v rozsahu 6 hodin do konce roku 2022. Žalobce postupně u služebního orgánu I. stupně vznášel návrhy na plnění za dobu, kdy byl určen do dispozice a za dobu nezákonného propuštění ze služebního poměru, zejména dle § 22 zákona o vojácích z povolání. Část požadavků žalobce byla uspokojena. O žádostech žalobce, kterým nebylo vyhověno, rozhodl služební orgán I. stupně ve společném správním řízení prvostupňovým rozhodnutím, které žalobce v rozsahu výroků I. až V. a VIII. napadl odvoláním. Odvolacím služebním orgánem bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

V.b K námitkám týkajícím se nepřiznání dorovnání a výplaty odměn z důvodů určení do dispozice

27. Podstata žalobcových námitek spočívala v tvrzeném nezákonném neudělení odměn v době jeho určení do dispozice s poukazem na neodůvodněné nerovné zacházení nadřízených žalobce při udělování odměn. Nerovné zacházení spatřoval žalobce v udělení odměn všem ostatním příslušníkům jeho rotý s výjimkou žalobce. Odměny mu nebyly přiznány, ačkoliv byly jeho nadřízeným navrženy. Měl za to, že neudělení odměn je důsledkem jeho kroků učiněných proti propuštění ze služebního poměru a hodnocení jeho zdravotního stavu. Poukazoval na předchozí plošné udělování odměn v rotě, které mělo odrážet kvalitní chod celé jednotky.
28. Žalovaný i služební orgán I. stupně dospěly k závěru o nenárokovosti odměn. Proto také považovaly za nadbytečné doplnit dokazování ve směru zjištění plošnosti udělování odměn, resp. zjištění zda, komu a v jaké výši byly odměny navrženy a následně vyplaceny. Služební orgán I. stupně se vyjadřoval k odměně dle § 68i zákona o vojácích z povolání a ke kázeňským odměnám, žalovaný k odměnám dle § 68g zákona o vojácích z povolání. Žalovaný poukazoval na skutečnost, že mu není známo, že by žalobce plnil v rámci určení do dispozice úkoly uvedené v § 68g zákona o vojácích z povolání.
29. Dle § 22 odst. 1 zákona o vojácích z povolání *dojde-li ke zrušení rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, služební poměr trvá se všemi právy a povinnostmi včetně nároku na peněžní náležitosti v dosavadní výši*. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení *služební plat se stanoví pro účely odstavce 1 ve výši zachovaného služebního platu podle § 68i*.
30. Dle § 68i odst. 1 zákona o vojácích z povolání *zachovaný služební plat se určí jako součet výkonnostního příplatku, pokud vojákovi náležel, a služebního tarifu podle § 68 odst. 1 ke dni předcházejícímu dni, ke kterému náleží zachovaný služební plat*. Dle odst. 4 vojákovi, kterému náleží zachovaný služební plat podle odstavce 2 nebo 3, lze poskytnout odměnu a přiznat zvláštní příplatek.
31. Dle § 52 odst. 1 zákona o vojácích z povolání *kázeňské odměny se udělují za příkladné plnění služebních povinností nebo za záslužné činy. Záslužným činem se rozumí zejména vykonání hrdinského skutku, projev statečnosti při záchraně života nebo majetku*. Dle odst. 2 kázeňskými odměnami jsou zejména *a) písemná pochvala, b) prominutí dříve uloženého kázeňského trestu nebo jeho zahlazení, c) peněžitý nebo věcný dar*.
32. Dle § 68g zákona o vojácích z povolání *za splnění mimořádného nebo zvlášť významného služebního úkolu lze vojákovi poskytnout odměnu*.

33. Dle § 67 zákona o vojácích z povolání *služební plat tvoří a) služební tarif, b) výkonnostní příplatek, c) příplatek za službu v zahraničí, d) zvláštní příplatek, e) příplatek za zvýšenou odpovědnost, f) příplatek za služební pohotovost, g) odměna.*
34. Námitky žalobce jsou nedůvodné.
35. Soud se nejprve zabýval přezkoumatelností výroku I. prvostupňového rozhodnutí a jeho odůvodnění ve spojení příslušnou částí napadeného rozhodnutí a neshledal vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Rozhodnutí služebních orgánů jsou dle soudu srozumitelná, vnitřně a vzájemně nerozporná, vychází z dostatečně zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a obsahují úvahy, kterými byly služební orgány vedeny při posouzení věci, a závěry na jejich základě učiněné. Soud má za to, že rozhodnutí odvolacího služebního orgánu prvostupňové rozhodnutí doplňuje, není s ním v rozporu. Oba služební orgány dospěly k závěru o nenárokovosti odměn do doby jejich udělení.
36. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného i služebního orgánu I. stupně, že žalobci právní nárok na poskytnutí odměny nevznikl. Podmínkou vzniku nároku na odměnu (ať již odměnu dle § 68g nebo kázeňskou odměnu dle § 52 odst. 1 zákona o vojácích z povolání) je splnění podmínek daných platnou právní úpravou, tedy splnění mimořádného nebo zvláště významného služebního úkolu v případě odměny dle § 68g zákona o vojácích z povolání nebo příkladné plnění služebních povinností nebo vykonání záslužného činu v případě odměny dle § 52 zákona o vojácích z povolání, a existence rozhodnutí příslušného orgánu o přiznání odměny. Právní nárok na odměnu by žalobci vznikl teprve jejím rozhodnutím o jejím udělení příslušným orgánem, k čemuž v dané věci nedošlo. Odměny byly i dle tvrzení žalobce pouze navrženy.
37. V daném případě žalobce v ani žalobě netvrdil skutečnosti svědčící o splnění zákonných podmínek pro vznik nároku na odměnu (viz předchozí odstavec), ani existenci rozhodnutí služebního orgánu o přiznání odměny. Nárok na příslušnou odměnu nemohl vzniknout jen na základě legitimního očekávání, které mělo být založeno tvrzenou předchozí praxí služebního orgánu spočívající v plošném udělování odměn všem příslušníkům rot, bez splnění zákonných podmínek. Soud nemůže bez dalšího vyloučit, že k takové praxi, jak tvrdí žalobce, mohlo docházet, nicméně podstatné pro posouzení nároku žalobce na odměnu soudem je splnění zákonem stanovených podmínek.
38. Vzhledem k výše uvedenému tedy služební orgány dle soudu nepochybily, když nedoplnily dokazování v žalobcem navrhovaném směru, tedy ke zjištění skutečností, kolika vojákům z příslušné rot a za jaké plnění služebních povinností byly odměny navrženy a v jaké výši byly vyplaceny, neboť jde o skutečnosti v tomto řízení nerozhodné.
39. V souladu s usnesením Ústavního soudu České republiky z 11. 6. 2015, sp. zn. II. ÚS 838/15 možnost udělit odměnu, vzhledem k nenárokovosti odměny do doby jejího přiznání, nepředstavuje veřejné subjektivní právo a proti tvrzenému nerovnému zacházení při udělování odměn se nelze bránit cestou správního soudnictví. Žalobce má možnost uplatnit nároky vyplývající z práva na rovné zacházení jinou soudní cestou, a to civilní žalobou.
40. Soud se neztotožňuje s žalobcovým názorem, že citované usnesení Ústavního soudu je na daný případ neaplikovatelné z důvodu, že odměna pro žalobce byla navržena jeho nadřízeným. V obou srovnávaných případech je shodné a podstatné, že o udělení odměny

žalobci nebylo příslušným orgánem rozhodnuto, proto na ni žalobci nárok nevznikl. Navržení odměny nadřazeným nezpůsobuje nemožnost odkázat na právní názor vyjádřený v citovaném usnesení Ústavního soudu.

41. Soud tedy uzavírá, že správní orgány nebyly povinny žalobci odměny přiznat, neboť odměny (odměna dle § 68g zákona o vojácích z povolání, stejně jako kázeňská) jsou zákonem koncipovány jako nenárokové, a především vázané na splnění stanovených podmínek. Z důvodu nepřiznání odměn žalobci, nevznikl žalobci ani nárok na ně. Z důvodu absence rozhodnutí o přiznání odměn a absence tvrzení o splnění zákonných podmínek pro jejich udělení mohl žalobce obtížně očekávat, že mu budou odměny uděleny.
42. K tvrzené pomstě, kterou žalobce spatřoval v neudělení odměn v důsledku nepodrobení se očkování a následných právních kroků proti propuštění ze služebního poměru, soud uvádí, že toto tvrzení žalobce nedoložil.
43. Pokud žalobce odkazoval na shora zmíněný nedávný rozsudek Krajského soudu v Ostravě, tak k tomu zdejší soud uvádí, že jej nemá za zcela přílehavý na nyní souzenou věc. Především se jedná o odlišnou právní úpravu, tedy jinak definované předpoklady pro přiznání odměn. Náležitě podmínky pro přiznání odměny žalobci určuje přímo zákon. Soud již shora vysvětlil, že úvaha o aplikaci zásady rovného zacházení může mít místo, až poté, co by bylo lze uvažovat o tom, že žalobce podmínky pro přiznání odměny splnil. K tomu však v nyní souzené nedošlo.
44. Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu v části týkající se napadeného rozhodnutí, kterou byl potvrzen výrok I. prvostupňového rozhodnutí, dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V.c K námitkám týkajícím se příspěvku z FKSP za rok 2022

45. Mezi žalobcem a žalovaným je sporné a předmětem soudního posouzení jsou otázky, zda lze příspěvek z FKSP podřadit pod ustanovení § 22 zákona o vojácích z povolání, zda žalobci v roce 2022 nárok na příspěvek z FKSP vznikl a zda měl faktickou možnost o příspěvek v roce 2022 požádat.
46. Služební orgány dospěly k závěru, že žalobci nevznikl nárok na příspěvek z FKSP, neboť jde o nenárokové plnění dle § 3 odst. 5 vyhlášky Ministerstva financí č. 114/2002 Sb., o fondu kulturních a sociálních potřeb. Poukazovaly na formu poskytování příspěvku, kdy na základě objednávky se vojákovi nevyplácejí finanční prostředky fyzicky, ale poskytuje se mu nepeněžitě plnění. Argumentovaly tím, že žalobce, ač mohl, objednávku neučinil, a proto nemohl služební orgán I. stupně o přiznání příspěvku rozhodnout. Měly za to, že objednávku mohl žalobce učinit před nabytím právní moci zrušujícího rozsudku Městského soudu, neboť podáním žaloby se nevzdal stavu, že je stále ve služebním poměru, nebo poté, kdy od 23. 12. 2022 byl opět ve službě.
47. Žaloba je v této části důvodná.
48. V dané věci je podstatné, že rozhodnutí příslušných služebních orgánů, kterými bylo rozhodnuto o propuštění žalobce ze služebního poměru, byla pro nezákonnost rozsudkem Městského soudu v Praze z 21. 11. 2022, č. j. 17 Ad 3/2022-120, který nabyl právní moci dne 22. 12. 2022, zrušena. Do doby pravomocného zrušení rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru se na rozhodnutí o propuštění vztahovala zásada presumpce

správnosti správních aktů, tedy hledělo se na ně jako na zákonné a správné. Zrušením rozhodnutí o propuštění vznikla dle § 22 odst. 1 zákona o vojácích z povolání fikce trvání služebního poměru se všemi právy a povinnostmi včetně nároku na peněžní náležitosti v dosavadní výši. Služební poměr tedy fiktivně trval od 1. 1. 2022 do 22. 12. 2022. Vzhledem k výše uvedenému tedy lze dle soudu příspěvek z FKSP podřadit pod ustanovení § 22 zákona o vojácích z povolání.

49. Soud se dále zabýval otázkou, zda žalobci v roce 2022 vznikl nárok na příspěvek z FKSP. Žalovaný dospěl s odkazem na § 3 odst. 5 vyhlášky Ministerstva financí č. 114/2002 Sb., o fondu kulturních a sociálních potřeb, bez bližšího odůvodnění k závěru, že nikoliv. S tím však soud nemůže vzhledem k fikci trvání služebního poměru (viz výše) souhlasit, když z rozhodnutí služebních orgánů nevyplývá, že by poskytnutí příspěvku bylo vázáno na jiné podmínky, než je učinění objednávky.
50. Při posuzování doby, kdy měl žalobce možnost požádat o příspěvek z FKSP, žalovaný dle soudu nesprávně právně posoudil konkrétní okolnosti daného případu, když dospěl k závěru, že v době před nabytím právní moci rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla pro nezákonnost zrušena rozhodnutí služebních orgánů o propuštění žalobce ze služebního poměru, mohl žalobce o příspěvek z FKSP žádat. S tím se však soud nemůže ztotožnit.
51. V dané věci platila zásada presumpce správnosti správních aktů, dle které je správní akt považován za zákonný a správný a vyvolává právní účinky do doby, než je zákonem předvídaným způsobem zrušen. Žalobce byl do doby nabytí právní moci rozsudku Městského soudu v Praze vázán rozhodnutími příslušných služebních orgánů o jeho propuštění ze služebního poměru. Teprve poté, co byla rozhodnutí o propuštění soudem pro nezákonnost zrušena (rozsudek soudu nabytí právní moci dne 22. 12. 2022), mohl žalobce o příspěvek požádat. V tuto dobu však žalobci v učinění objednávky bránilo uplynutí doby stanovené pro čerpání příspěvku z FKSP trvající od 10. 2. do 10. 11. příslušného roku.
52. V daném případě tedy bránily žalobci v učinění objednávky a s tím spojenému čerpání příspěvku z FKSP ve stanovené lhůtě okolnosti, které jsou přičitatelné služebním orgánům, které nezákonně propustily žalobce ze služebního poměru, a následně skutečnost nezávislá na vůli žalobce, tj. uplynutí doby. Uvedené okolnosti nemohou jít k tíži žalobce v tom směru, že by odůvodnily zánik nároku žalobce na příspěvek z FKSP. Žalovaným tvrzená absence právní úpravy umožňující přesunutí nevyčerpaného příspěvku z FKSP do dalšího kalendářního roku nemůže být sama o sobě vzhledem ke konkrétním okolnostem daného případu důvodem pro zkrácení žalobcova nároku. Je třeba najít způsob, jak vzniklý stav napravit.
53. Soud při posuzování nároku žalobce na příspěvek z FKSP přihlédl rovněž k právní úpravě a judikatuře týkající se nároků z neplatného rozvázání pracovního poměru (§ 69 až 71 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, v rozhodném znění), dle které není vyloučeno uplatňování i příspěvků z FKSP (viz rozsudek Krajského soudu v Brně z 14. 12. 2021, č. j. 15 Co 121/2021-188).
54. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze z 15. 9. 2022, č. j. 14 Ad 3/2022-32. Uvedený rozsudek není součástí spisové dokumentace a soud

ho nedohledal ani v databázi rozsudků na www.nssoud.cz. Proto se nemohl k jeho obsahu vyjádřit.

55. Vzhledem k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí žalovaného v části, kterou byl potvrzen výrok II. prvostupňového rozhodnutí, pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil s tím, že v dalším řízení je služební orgán vázán právním názorem výše vysloveným.

V.d K námitkám týkajícím se nepřiznání příspěvku za nevyčerpanou preventivní rehabilitaci za rok 2022

56. Žalobce požadoval převod nevyčerpané preventivní rehabilitace za rok 2022, a to na základě spravedlivého, ústavně konformního výkladu § 97 odst. 1 zákona o vojácích z povolání. Namítal, že mu v roce 2022 nebyl přidělen tzv. poukaz na preventivní rehabilitaci, ač se dne 23. 12. 2022 hlásil zpět do služby. Nesouhlasil s tím, že neabsolvování rehabilitace bylo žalobci vykompenzováno vyplacením služebního platu, neboť po dobu preventivní rehabilitace se vojákovi plat nekrátí.
57. Důvodem nevyhovění žádosti žalobce dle služebních orgánů bylo, že žalobci nevznikly žádné náklady (dopravné, stravné, ubytování) a že zákonná úprava převod neumožňuje.
58. Žaloba je v této části důvodná. Soud se neztotožňuje s právním posouzení nároku žalobce učiněným služebními orgány.
59. Dle § 97 odst. 1 zákona o vojácích z povolání *voják má nárok na poskytnutí preventivní rehabilitace v trvání 14 kalendářních dnů v kalendářním roce k upevnění zdravotního stavu, trval-li jeho služební poměr alespoň 10 let, nebo po dosažení věku 35 let anebo v závislosti na služebním zařazení, které musí trvat alespoň jeden rok. Dle odst. 4 náklady spojené s preventivní rehabilitací hradí ministerstvo.*
60. Mezi účastníky není sporu o tom, že by nebyly splněny podmínky pro vznik nároku žalobce na poskytnutí preventivní rehabilitace v roce 2022. Mezi účastníky však nepanuje shoda o (ne)možnosti převodu nároku na poskytnutí pracovní rehabilitace do dalšího roku.
61. Ust. § 97 odst. 1 zákona o vojácích z povolání upravuje podmínky vzniku nároku a délku preventivní rehabilitace, tj. 14 kalendářních dnů v kalendářním roce.
62. V dané věci je třeba zohlednit, že k nevyužití nároku na poskytnutí preventivní rehabilitace žalobcem došlo z důvodů na straně služebních orgánů, neboť právě služební orgány vydaly rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru, která byla následně pro nezákonnost zrušena soudem. Žalobci nemohly vzniknout náklady (dopravné, stravné, ubytování), neboť služební orgány žalobci poukaz na preventivní rehabilitaci nepřidělily, ačkoliv byl žalobce od 23. 12. 2022 řádně ve služebním poměru. Obě uvedené skutečnosti byly nezávislé na vůli žalobce.
63. Ustanovení § 97 odst. 1 zákona o vojácích z povolání je třeba s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu (viz předchozí odstavec) dle soudu vyložit tak, že nevylučuje ani pojmově převod nároku na preventivní rehabilitaci žalobce do dalších let. Neumožněním převodu nároku na preventivní rehabilitaci by žalobce přišel o benefit sloužící k regeneraci jeho sil, na který by mu jinak, pokud by k nezákonnému propuštění ze služebního poměru nedošlo, splněním zákonných podmínek vznikl nárok. Nezákonný postup služebních orgánů, v důsledku kterého by došlo ke zkrácení nároku žalobce na poskytnutí preventivní rehabilitace za rok 2022, se dle soudu nemůže negativně odrazit v poměrech žalobce.

Převod preventivní rehabilitace do dalšího roku představuje cestu, jak žalobci zajistit využití výhod, na které by mu jinak vzniklo právo.

64. Vzhledem k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí žalovaného v části, kterou byl potvrzen výrok III. prvostupňového rozhodnutí, pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil s tím, že v dalším řízení je služební orgán vázán právním názorem výše vysloveným. Tedy žalovaný v dalším řízení vyloží ustavení § 97 odst. 1 zákona o vojácích z povolání tak, že nevyklučuje převod nároku na preventivní rehabilitaci do dalších let.

V.e K námitkám týkajícím se výroku o převodu pouze části nevyčerpané řádné dovolené za rok 2022

65. Mezi účastníky není sporu o tom, že po část doby, kdy byl žalobce nezákonně propuštěn ze služebního poměru, byl žalobce zaměstnán u jiného zaměstnavatele, tj. od 23. 5. 2022 do 29. 12. 2022 u Dopravního podniku města Pardubic a.s. Nárok na poměrnou část dovolené za zbývající dobu, kdy byl žalobce ze služebního poměru nezákonně propuštěn a nebyl zaměstnán, byl žalobci služebními orgány přiznán a převeden do následujícího roku. Služební orgány nezahrnuly do výpočtu dovolené žalobce za rok 2022 období, kdy byl zaměstnán u jiného zaměstnavatele, z důvodu, že žalobce mohl v daném období čerpat řádnou dovolenou ze zaměstnaneckého poměru u tohoto jiného zaměstnavatele. Svou argumentaci podpořily odkazem na rozsudek Soudního dvora EU z 25. 6. 2020 ve spojených věcech C-762/18 a C-37/19 (dále také jen „rozsudek SD EU“) a stanovisko metodicky nadřazeného služebnímu orgánu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodnil, proč nevycházel ze stanoviska Ministerstva práce a sociálních věcí, na které poukazoval v odvolání žalobce.
66. Žalobce nesouhlasí s právním názorem žalovaného, že do výpočtu nevyčerpané dovolené za rok 2022 nelze zahrnout období, kdy byl žalobce v pracovním poměru u jiného zaměstnavatele. Dle žalobce je třeba práva a povinnosti z každého pracovního vztahu, tedy včetně práva na dovolenou, posuzovat samostatně, a to s odkazem na stanovisko MPSV. Judikatura Soudního dvora EU, z níž vycházel žalovaný, je vzhledem k jiným skutkovým a právním okolnostem případu dle žalobce neaplikovatelná. Týká se totiž pracovního, nikoliv služebního, poměru ve specifických podmínkách právní úpravy států odlišných od České republiky.
67. Námitky žalobce jsou nedůvodné.
68. Rozhodnutí služebnímu orgánu I. stupně a žalovaného jsou přezkoumatelná, když obsahují důvody, pro které služební orgány dospěly k závěru o přiznání a převedení pouze části nevyčerpané dovolené žalobce za rok 2022 a rozhodnutí žalovaného dostatečně vypořádává i podstatu odvolacích námitek žalobce, povinností žalovaného nebylo reagovat na každou dílčí námitku. O přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného svědčí i rozsah věcné argumentace žalobce v žalobě.
69. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že při posuzování nároku žalobce na dovolenou u Armády České republiky, byť jde o služební, a nikoliv pracovní poměr, je třeba postupovat v souladu s rozsudkem SD EU. Služební poměr jako zaměstnanecký vztah vojáka z povolání sice není pracovněprávním vztahem, neboť je upraven veřejnoprávním předpisem, ale stále jde o výkon závislé práce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 24. 1. 2020, č. j. 3 As 124/2017-31). Aplikovatelnost rozsudku SD EU je dána obdobnými

skutkovými okolnostmi obou případů, tedy zrušením nezákonného propuštění žalobce z pracovního/služebního poměru soudem a existencí dalšího pracovního poměru v době nezákonného propuštění. Nepoužitelnost uvedeného rozsudku nezpůsobuje skutečnost, že rozsudek byl vydán ve vztahu k právním úpravám jiných států ani žalobcem tvrzená kritika uvedeného rozsudku. Tím, že služební orgány postupovaly v souladu s judikaturou SD EU, která byla pro daný případ přílehavá, nepochybily.

70. Námitkám žalobce spočívajícím v povinnosti služebních orgánů posuzovat právo na dovolenou u každého pracovního/služebního poměru samostatně s odkazem na § 47 zákona o vojácích z povolání a § 48 odst. 2 služebního zákona soud nepřisvědčil. Zmíněná ustanovení stanovují podmínky, za kterých může voják, resp. příslušník bezpečnostního sboru výjimečně souběžně se služebním poměrem vykonávat další výdělečnou činnost a nic nevypovídají o způsobu posuzování práva na dovolenou v případě výkonu jiného zaměstnání v době propuštění ze služebního poměru.
71. Argumentace žalobce, kterou se snaží odůvodnit úvahu o samostatném posuzování nároku na dovolenou u více zaměstnavatelů s odkazem na tzv. dohodáře mající za splnění zákonem stanovených podmínek rovněž nárok na řádnou dovolenou, je nepřiléhavá. Žalobce poukazuje na případy, kdy pracovní a služební poměr existují vedle sebe, ale nedochází k překrývání pracovních dob. V dané věci však jde o odlišný případ, kdy k výkonu jiného zaměstnání došlo v době propuštění žalobce ze služebního poměru, které bylo až následně soudem prohlášeno za nezákonné. Služební poměr žalobce v době, kdy vykonával zaměstnání u jiného zaměstnavatele, vzhledem k zásadě presumpce správnosti správních aktů, neexistoval, tedy nedošlo k faktickému souběhu služebního a pracovního poměru. Dle tvrzení žalobce by navíc v případě trvání služebního poměru docházelo minimálně k částečnému překrývání pracovní doby, kdy u jiného zaměstnavatele pracoval i na denní směny.
72. Žalobcem tvrzená nevýhodnost výkonu jiného zaměstnání v době propuštění ze služebního poměru, které bylo následně prohlášeno za nezákonné, z hlediska nároku na dovolenou nevylučuje aplikaci rozsudku SD EU na uvedený případ. Bylo výlučně na vůli žalobce, zda v době propuštění bude či nebude vykonávat jinou závislou činnost. Pokud si zvolil výkon zaměstnání u jiného zaměstnavatele, vztahují se na něho závěry rozsudku SD EU, dle kterého nemůže uplatňovat vůči původnímu zaměstnavateli nároky na dovolenou za dobu, během níž vykonával jiné zaměstnání, neboť nárok na dovolenou mohl uplatňovat u jiného zaměstnavatele. V opačném případě by se jednalo o kumulaci nároků na placenou dovolenou za kalendářní rok, což neodráží skutečný účel nároku (viz stanovisko generálního advokáta ve věci citovaného rozsudku SD EU).
73. Pokud žalobce odkazoval na shora zmíněný nedávný rozsudek Krajského soudu v Ostravě, tak k tomu zdejší soud uvádí, že jej ani v této otázce nemá za přílehavý na nyní souzenou věc, neboť se jednalo o významně odlišný skutkový stav věci. V citované pracovněprávní věci měl zaměstnanec v pozici žalobce dva souběžné pracovní poměry související s jeho profesí akademického pracovníka. Toto může být i jistým specifickým vynuceným způsobem odměňování akademických pracovníků zejm. na vysokých školách. Soud uvedl, že zákoník práce toto připouští. U žalobce v nyní posuzované věci tomu tak ovšem nebylo. Jeho druhý pracovněprávní poměr byl uzavřen až následně poté, co byl nezákonně propuštěn ze služebního poměru a mohl trvat do opětovného návratu k armádě

na základě zásahu soudu. Soud shora vysvětlil, proč ve věci nároků na dovolenou vyšel z již citovaného rozsudku SD EU.

74. Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu v části týkající se napadeného rozhodnutí, kterou byl potvrzen výrok IV. prvostupňového rozhodnutí, pro nedůvodnost dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V.f K námitkám týkajícím se výroku o částečném přiznání nároku na vyplacení úroků z prodlení

75. Mezi účastníky je sporné určení počátku prodlení služebních orgánů s vyplacením peněžních náležitostí dle § 22 zákona o vojácích z povolání. Dle služebních orgánů je počátek prodlení vázán na právní moc rozsudku Městského soud v Praze, kterým byla pro nezákonnost zrušena rozhodnutí služebních orgánů o propuštění žalobce ze služebního poměru, neboť teprve tím vznikl žalobci nárok na vyplacení peněžních náležitostí. Dle žalobce se služební orgán dostával do prodlení s vyplácením peněžních náležitostí postupně po jednotlivých měsících dle splatnosti jednotlivých měsíčních služebních platů.
76. Žaloba je v této části důvodná.
77. Mezi účastníky není sporný nárok žalobce na úroky z prodlení či jejich sazby. Proto soud v souladu se zásadou dispoziční podmínky vzniku nároku na úroky z prodlení nepřezkoumával a zaměřil se pouze na určení počátku prodlení s výplatou peněžních náležitostí.
78. Pro nalezení odpovědi na otázku spočívající v určení počátku prodlení služebních orgánů s výplatou peněžních náležitostí v dosavadní výši je rozhodný výklad § 22 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, který je mezi účastníky tohoto řízení sporný.
79. Dle § 22 odst. 1 zákona o vojácích z povolání *dojde-li ke zrušení rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, služební poměr trvá se všemi právy a povinnostmi včetně nároku na peněžní náležitosti v dosavadní výši.*
80. Uvedené ustanovení je třeba dle soudu vyložit tak, že zrušení rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru znamená obnovení služebního poměru a s ním spojené zpětné obnovení nároku na peněžní náležitosti v dosavadní výši, a to za dobu, po kterou trvalo propuštění žalobce ze služebního poměru, které bylo následně pro nezákonnost zrušeno. Jednotlivé měsíční peněžní náležitosti se proto stávaly splatnými postupně tak, jak by žalobci vznikl nárok na služební plat v případě jeho nepropuštění ze služebního poměru. Uvedenému výkladu nasvědčuje kompenzační funkce úroků z prodlení, bezrozpornost právního řádu jako celku a skutečnost, že to byly právě služební orgány, které svým postupem, tj. nezákonným propuštěním žalobce ze služebního poměru, žalobci znemožnily včas pobírat peněžní náležitosti.
81. Rozsudek Nejvyššího správního soudu z 28. 6. 2017, č. j. 3 As 192/2016-61, je dle soudu na daný případ neaplikovatelný. Zabývá se totiž použitím ustanovení jiného právního předpisu, konkrétně § 124 odst. 9 služebního zákona. Ust. § 124 odst. 9 služebního zákona výslovně stanoví, že *služební příjem je poskytován po zrušení rozhodnutí o propuštění.* Ve srovnání s tím zákon o vojácích z povolání žádné takové ustanovení nemá. Z ust. § 22 zákona o vojácích z povolání vyplývá, že zrušení rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru je předpokladem trvání služebního poměru se všemi právy a povinnostmi včetně

nároku na peněžní náležitosti v dosavadní výši. Zákon o vojácích z povolání tedy zakotvuje fikci trvání nároku na peněžní náležitosti pro případ nezákonného propuštění ze služebního poměru. Služební zákon oproti tomu poskytnutí (splatnost) služebního příjmu váže na zrušení rozhodnutí o propuštění.

82. Odkaz žalovaného v napadeném rozhodnutí na ust. § 99 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, není správný, neboť uvedené ustanovení upravuje účinky rozhodnutí v přezkumném řízení. V dané věci se však přezkumné řízení ve smyslu správního řádu nekonalo, rozhodnutí služebních orgánů o propuštění žalobce ze služebního poměru byly přezkoumávány soudem dle § 65 a násl. s. ř. s. Z obdobného důvodu nepodporuje argumentaci žalobce rozsudek Nejvyššího správního soudu z 31. 8. 2016, č. j. 2 As 139/2016-22, na který žalobce odkazoval.
83. K odkazu žalovaného na rozsudek Městského soudu v Praze z 15. 9. 2022, č. j. 14 Ad 3/2022-32, soud uvádí stejně jako již výše, že uvedený rozsudek není součástí spisové dokumentace a soud ho nenašel ani v databázi rozsudků na www.nssoud.cz. Proto se nemohl k jeho obsahu vyjádřit.
84. Vzhledem k uvedenému má soud za to, že žalovaný a služební orgán I. stupně určily počátek prodlení v rozporu se zákonem. Proto soud napadené rozhodnutí žalovaného v části, kterou byl potvrzen výrok V. prvostupňového rozhodnutí pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil s tím, že v dalším řízení je služební orgán vázán právním názorem výše vysloveným.
- V.g K námitkám týkajícím se zamítnutí žádosti o přiznání doplacení pověření výkonem služby ve služebním zařazení technik roty*
85. Mezi účastníky není sporu o tom, že personálním rozkazem vydaným dle § 145a odst. 1 písm. f) zákona o vojácích z povolání byl žalobce od 15. 1. 2021 pověřen výkonem služby v jiném služebním zařazení (technik roty v hodnosti rotmistr). Z napadeného rozhodnutí vyplývá a žalobce to nespornuje, že do 31. 12. 2021 byl žalobci doplacen služební plat dle služebního tarifu rotmistr. Služební tarif a výkonnostní příplatek za rok 2022 byl žalobci však doplacen dle předchozího zařazení a hodnosti četař. Dle žalobce mělo být doplacení služebního platu dle služebního tarifu rotmistr žalobci doplaceno minimálně do 15. 1. 2022, resp. spíše až do 1. 7. 2022.
86. Dle § 13 odst. 1 zákona o vojácích z povolání *voják může být pověřen výkonem služby v jiném služebním zařazení stejné nebo vyšší úrovně nejdéle na dobu 1 roku. Po tuto dobu voják nevykonává úkoly a povinnosti vyplývající z jeho dosavadního služebního zařazení.*
87. Žalovaný odůvodnil nepřiznání doplacení služebního platu dle služebního tarifu rotmistr žalobci od 1. 1. 2022 pouze odkazem na citované zákonné ustanovení bez bližšího odůvodnění. Z uvedeného ustanovení však nevyplývá, že by pověření výkonem služby v jiném služebním zařazení mělo trvat méně než 1 rok, tedy méně než 12 měsíců od pověření, resp. že by mělo skončit ke konci kalendářního roku. Odvolací námitky žalobce stran delší délky doby přiznání doplacení služebního platu dle služebního tarifu rotmistr nebyly v napadeném rozhodnutí vypořádány.
88. K tvrzení žalovaného ve *vyjádření k žalobě*, že platnost personálního rozkazu k pověření výkonem služby zanikla dne 31. 12. 2021, kdy skončil služební poměr žalobce na základě rozhodnutí služebních orgánů o propuštění ze služebního poměru, soud uvádí, že tento

důvod není uvedený v prvostupňovém ani napadeném rozhodnutí. Navíc soud má za to, že pokud by rozhodnutím o propuštění ze služebního poměru žalobce pozbyl platnosti i personální rozkaz k pověření výkonem služby, tak zrušením rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru pro nezákonnost soudem by se obnovila i platnost personálního rozkazu.

89. Z prvostupňového rozhodnutí ani z rozhodnutí žalovaného nevyplývá nosný důvod, pro který bylo od 1. 1. 2022 žalobci přiznáno doplacení služebního platu dle služebního tarifu četař a nikoliv dle služebního tarifu rotmistr, jak požaduje žalobce. Proto soud napadené rozhodnutí žalovaného v části, kterou byl potvrzen výrok VIII. prvostupňového rozhodnutí, pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí dle § 76 odst. 1 a) s. ř. s. zrušil. V dalším řízení je žalovaný povinen řádně vysvětlit, proč žalobci ani za část roku 2022 nepřiznal doplacení služebního platu dle služebního tarifu rotmistr, čemuž může předcházet doplnění dokazování. Aplikace ust. § 13 odst. 1 zákona o vojácích z povolání při zohlednění počátku pověření výkonem služby v jiném služebním zařazení (dne 15. 1. 2021) a při absenci skutečností, s nimiž by bylo spojeno dřívější ukončení pověření výkonem služby v jiném služebním zařazení, odůvodňuje konec pověření až dne 15. 1. 2022.

VI. Závěr a náklady řízení

90. Soud vzhledem k výše uvedenému uzavírá, že žalobní námitky týkající části napadeného rozhodnutí, kterým byly potvrzeny výroky II., III., V. a VIII. prvostupňového rozhodnutí, byly důvodné, proto napadené rozhodnutí v této části zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovaného zavázal právním názorem vysloveným předchozí části tohoto rozsudku. Ve zbývajících částech, tedy pokud šlo o žalobní námitky týkající části napadeného rozhodnutí, kterým byly potvrzeny výroky I. a IV. prvostupňového rozhodnutí, žalobu pro nedůvodnost zamítl.
91. Soud v souladu se zásadou omezené kasace (§ 78 odst. 3 s. ř. s.) neshledal okolnosti pro žalobcem navrhované zrušení i rozhodnutí služebního orgánu I. stupně. Vady rozhodnutí mohou být napraveny v odvolacím řízení.
92. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Procesně úspěšný byl ve věci žalobce, proto mu byla proti žalovanému přiznána náhrada nákladů řízení před soudem. Žalobce soud považuje pro účely přiznání nákladů řízení za úspěšného a právo na náhradu nákladů poměrně nekrátí i přes to, že v určité části byla žaloba zamítnuta. Pro soud je podstatné to, že rozhodnutí žalovaného v soudním přezkumu jako celek neobstálo, resp. v určité části muselo být zrušeno. Soud dle shora citovaného ustanovení přiznává *důvodně* vynaložené náklady, přičemž nemá za to, že by jednalo o mimořádně obtížné poskytnuté právní služby. Cizí právo a ani cizí jazyk nebyl použit, argumentace judikaturou SD EU či vypořádání s ní dle soud nečiní věc mimořádně složitou. Dvě podaná písemná podání následující po vyjádření žalovaného soud hodnotí podle jejich obsahu a rozsahu jako jedno podání. Doloženou poradu s klientem před jednáním soudu soud nepovažuje za důvodně vynaložený náklad, a to i ve vztahu k průběhu soudního jednání. Ve správním soudnictví platí koncentrační zásada tvrzení ve lhůtě pro podání žaloby, veškerá tvrzení byla uvedena v písemných podáních. Znalecký posudek ke zdravotnímu stavu žalobce nebyl zcela jistě přímým podkladem pro

rozhodování soudu, případně tvrzené průtahy správního řízení nebyly předmětem tvrzení. Rovněž další správní řízení s průběhem jednání soudu jakkoli nesouvisela.

93. Žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení za čtyři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsání žaloby, další písemné podání a účast na soudním jednání dne 23. 10. 2024), tedy 3 100 Kč za jeden úkon právní služby a čtyři režijní paušály po 300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb („advokátní tarif“)]. Náhrada za promeškaný čas zmocněnce advokáta 200 Kč cestou k jednání soudu. Cestovné a parkovné advokáta žalobce činilo 420,30 Kč a 75 Kč. Dále byla žalobci přiznána náhrada soudního poplatku za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Celkem tak bylo žalobci přiznáno na nákladech řízení 17 295,30 Kč. Platební místo vyplývá z ust. § 149 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s. Lhůta k peněžitému plnění byla stanovena podle § 160 odst. 1 o.s.ř.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 23. říjen 2024

Jan Dvořák, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.